

Bruxelles, 31. svibnja 2017.
(OR. en)

9479/17

**Međuinstitucijski predmet:
2016/0363 (COD)**

EF 102
ECOFIN 433
DRS 31
CODEC 872

NAPOMENA

Od:	Glavno tajništvo Vijeća
Za:	Odbor stalnih predstavnika / Vijeće
Predmet:	Prijedlog direktive Europskog parlamenta i Vijeća o izmjeni Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća u pogledu rangiranja neosiguranih dužničkih instrumenata u insolventijskoj hijerarhiji (prvo čitanje) = kompromis predsjedništva

Za delegacije se u prilogu nalazi tekst završnog kompromisa predsjedništva za Coreper o navedenom prijedlogu Komisije.

Prijedlog

DIREKTIVE EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA

**o izmjeni Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća u pogledu rangiranja
neosiguranih dužničkih instrumenata u insolventijskoj hijerarhiji**

(Tekst značajan za EGP)

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 114.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon prosljeđivanja nacrtu zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

uzimajući u obzir mišljenje Europske središnje banke¹,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora²,

u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom,

budući da:

¹ SL C , , str. .

² SL C , , str. .

(1) Odbor za financijsku stabilnost (FSB) objavio je 9. studenoga 2015. dokument s uvjetima za ukupan kapacitet pokrića gubitaka (Total Loss-absorbing Capacity – TLAC; dalje u tekstu „standard TLAC”), koji je u studenome 2015. podržala skupina G-20. Cilj standarda TLAC jest osigurati da globalne sistemski važne banke (GSV banke), koje se u okviru Unije nazivaju globalnim sistemski važnim institucijama (GSV institucije), „imaju kapacitet pokrića gubitaka i dokapitalizacije potreban kako bi pomogao osigurati da se u slučaju sanacije i neposredno nakon sanacije ključne funkcije mogu nastaviti, a da se ne dovede u opasnost sredstva poreznih obveznika (javna sredstva) ili financijsku stabilnost.” U Komunikaciji od 24. studenoga 2015.³ Komisija se obvezala da će do kraja 2016. predstaviti zakonodavni prijedlog kojim bi se omogućilo provođenje standarda TLAC do 2019., roka koji je dogovoren na međunarodnoj razini.

³ Komunikacija Komisije Europskom parlamentu, Vijeću, Europskoj središnjoj banci, Europskom gospodarskom i socijalnom odboru i Odboru regija „Ususret dovršetku bankarske unije”, 24.11.2015., COM(2015) 587 final.

(2) Pri provedbi standarda TLAC u Uniji potrebno je uzeti u obzir postojeći minimalni zahtjev za regulatorni kapital i prihvatljive obveze (MREL) specifičan za pojedinu instituciju, koji se primjenjuje na sve institucije u Uniji, kako je utvrđeno Direktivom 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća⁴. S obzirom na to da TLAC i MREL nastoje ostvariti iste ciljeve osiguravanja toga da institucije u Uniji raspolažu dostatnim kapacitetima za pokriće gubitaka i dokapitalizaciju, ta bi dva zahtjeva trebala biti komplementarni elementi zajedničkog okvira. S operativnoga gledišta Komisija je predložila da bi usklađenu minimalnu razinu standarda TLAC za GSV institucije (minimalni zahtjev TLAC) u zakonodavstvo Unije trebalo uvesti izmjenama Uredbe (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća⁵, dok bi faktor uvećanja specifičan za pojedine GSV institucije i zahtjev specifičan za pojedine institucije koje nisu GSV institucije trebalo obuhvatiti ciljanim izmjenama Direktive 2014/59/EU i Uredbe (EU) br. 806/2014 Europskog parlamenta i Vijeća.⁶ Relevantnim odredbama ove Direktive u pogledu rangiranja neosiguranih dužničkih instrumenata u insolventijskoj hijerarhiji dopunjuju se odredbe prethodno navedenih zakonodavnih akata i Direktive 2013/36/EU⁷.

⁴ Direktiva 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi okvira za oporavak i sanaciju kreditnih institucija i investicijskih društava te o izmjeni Direktive Vijeća 82/891/EEZ i direktiva 2001/24/EZ, 2002/47/EZ, 2004/25/EZ, 2005/56/EZ, 2007/36/EZ, 2011/35/EU, 2012/30/EU i 2013/36/EU te uredbi (EU) br. 1093/2010 i (EU) br. 648/2012, SL L 173, 12.6.2014., str. 190.

⁵ Uredba (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012, SL L 176, 27.6.2013., str. 1.

⁶ Uredba (EU) br. 806/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. srpnja 2014. o utvrđivanju jedinstvenih pravila i jedinstvenog postupka za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava u okviru jedinstvenog sanacijskog mehanizma i jedinstvenog fonda za sanaciju te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL L 225, 30.7.2014., str. 1.).

⁷ Direktiva 2013/36/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o pristupanju djelatnosti kreditnih institucija i bonitetnom nadzoru nad kreditnim institucijama i investicijskim društvima, izmjeni Direktive 2002/87/EZ te stavljanju izvan snage direktiva 2006/48/EZ i 2006/49/EZ, SL L 176, 27.6.2013., str. 338.

(3) Države članice trebale bi osigurati da institucije raspolažu dostatnim kapacitetom pokrića gubitaka i dokapitalizacije kako bi se osiguralo neometano i brzo pokriće gubitaka te dokapitalizacija s minimalnim utjecajem na financijsku stabilnost i porezne obveznike. To bi se trebalo postići stalnom usklađenosti institucija s minimalnim zahtjevom TLAC koji će se uvesti u pravo Unije izmjenom Uredbe (EU) br. 575/2013 i zahtjevom za regulatorni kapital i prihvatljive obveze kako je predviđeno u Direktivi 2014/59/EU.

(4) Standardom TLAC, koji će se u pravo Unije uvesti izmjenom Uredbe (EU) br. 575/2013, zahtijeva se da GSV institucije ispune minimalni zahtjev TLAC, uz određene iznimke, upotrebom podređenih obveza koje su u insolventijskoj hijerarhiji rangirane ispod obveza koje nisu uključene u TLAC („zahtjev za podređenost”). U okviru standarda TLAC podređenost bi trebalo ostvariti pravnim učincima ugovora („ugovorna podređenost”), pravom dotične jurisdikcije („podređenost na temelju zakona”) ili dotičnom korporativnom strukturom („strukturna podređenost”). Ako se tako zahtijeva Direktivom 2014/59/EU institucije u okviru njezina područja primjene trebale bi ispuniti za njih specifični zahtjev s pomoću podređenih obveza kako bi smanjile rizik da vjerovnici pokrenu pravno osporavanje na temelju toga što su njihovi gubici u sanaciji veći od gubitaka koje bi snosili u redovnom postupku u slučaju insolventnosti (načelo prema kojem nijedan vjerovnik ne smije biti doveden u nepovoljniji položaj).

(5) Kako bi se njihove institucije mogle jednostavnije uskladiti sa zahtjevom za podređenost i kako bi se na taj način olakšalo sanaciju, više država članica u svojem je nacionalnom insolventijskom pravu već izmijenilo insolventijsku hijerarhiju neosiguranih nadređenih dužničkih instrumenata, ili je u postupku njezine izmjene.

(6) Dosad donesena nacionalna pravila znatno se međusobno razlikuju. Nepostojanje usklađenih pravila na razini Unije dovodi do nesigurnosti i za institucije izdavateljice i za ulagatelje te bi moglo otežati primjenu sanacije vlastitim sredstvima za prekogranične institucije. To bi također moglo dovesti do narušavanja tržišnog natjecanja na unutarnjem tržištu jer se troškovi koje institucije imaju zbog usklađivanja sa zahtjevom za podređenost i troškovi koje ulagatelji imaju pri kupnji dužničkih instrumenata koje izdaju institucije mogu znatno razlikovati unutar Unije.

(7) U svojem Izvješću o bankovnoj uniji Europski parlament pozvao je Komisiju da iznese prijedloge za daljnje smanjenje pravnih rizika od tražbina na temelju načela prema kojem nijedan vjerovnik ne smije biti doveden u nepovoljniji položaj, a Vijeće je u svojim zaključcima od 17. lipnja 2016.⁸ Komisiju pozvalo da, radi osiguravanja veće pravne sigurnosti u slučaju sanacije, iznese prijedlog o zajedničkom pristupu u području hijerarhije bankovnih vjerovnika.

(8) Stoga je potrebno ukloniti znatne prepreke funkcioniranju unutarnjeg tržišta, izbjeći narušavanje tržišnog natjecanja koje je posljedica neusklađenosti pravila u Uniji o hijerarhiji bankovnih vjerovnika i spriječiti pojavljivanje takvih prepreka i narušavanja u budućnosti. U skladu s tim, odgovarajuća pravna osnova za ovu Direktivu trebao bi biti članak 114. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU), kako se tumači u skladu sa sudskom praksom Suda Europske unije.

⁸ Zaključci Vijeća od 17. lipnja 2016. o planu za dovršetak bankovne unije:
http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2016/6/47244642837_hr.pdf

(9) Kako bi se na najmanju moguću mjeru smanjili troškovi usklađivanja sa zahtjevom za podređenost i moguće negativne posljedice na troškove financiranja, ovom bi se Direktivom državama članicama trebalo dopustiti da zadrže, prema potrebi, postojeću kategoriju redovnog neosiguranog nadređenog duga koja podrazumijeva manje troškove izdavanja za institucije nego bilo koja druga podređena obveza. Kako bi se poboljšala mogućnost sanacije institucija ovom bi se Direktivom ipak od država članica trebalo zahtijevati da stvore novu kategoriju „nepovlaštenog” nadređenog duga koji bi u insolventijskoj hijerarhiji trebao biti rangiran prije instrumenata regulatornog kapitala i podređenih obveza koje nisu instrumenti dodatnog osnovnog kapitala i instrumenti dopunskog kapitala, ali nakon drugih nadređenih obveza. Ne dovodeći u pitanje ostale opcije koje se pružaju standardom TLAC za usklađivanje sa zahtjevom za podređenost institucijama bi trebalo ostaviti slobodu izdavanja dužničkih instrumenata u objema kategorijama, povlaštenog i „nepovlaštenog” nadređenog duga, no samo bi „nepovlaštena” nadređena kategorija trebala biti prihvatljiva za potrebe ispunjavanja zahtjeva za podređenost. Time bi se institucijama trebalo omogućiti da u svrhu vlastitog financiranja ili bilo koju drugu operativnu svrhu upotrebljavaju cjenovno povoljnije redovne nadređene dužničke instrumente te da izdaju dužničke instrumente u okviru nove kategorije „nepovlaštenog” nadređenog duga s ciljem dobivanja financijskih sredstava i istovremenog usklađivanja sa zahtjevom za podređenost. Državama članicama trebalo bi dopustiti stvaranje nekoliko kategorija redovnih neosiguranih obveza pod uvjetom da osiguraju da samo „nepovlaštena” nadređena kategorija dužničkih instrumenata bude prihvatljiva za potrebe ispunjavanja zahtjeva za podređenost.

(10) Kako bi se osiguralo da nova „nepovlaštena” nadređena kategorija dužničkih instrumenata ispunjava zahtjeve kako su opisani u standardu TLAC i kako se navodi u Direktivi 2014/59/EU te kako bi se na taj način povećalo pravnu sigurnost, države članice trebale bi osigurati da ti dužnički instrumenti imaju izvorni ugovorni rok dospijeća najmanje jednu godinu, da nisu izvedenice ili da nemaju ugrađene izvedenice te da se u relevantnoj ugovornoj dokumentaciji povezanoj s njihovim izdavanjem izričito upućuje na njihovo rangiranje u redovnom postupku u slučaju insolventnosti. Posebno dužničke instrumente s promjenjivom kamatnom stopom koja se temelji na široko korištenoj referentnoj stopi poput Euribora ili Libora ne bi trebalo smatrati dužničkim instrumentima s ugrađenim izvedenicama samo zbog te značajke. Ovom Direktivom ne bi trebalo dovoditi u pitanje bilo koji zahtjev u okviru nacionalnog zakonodavstva za upis dužničkih instrumenata u izdavateljev registar obveza poduzeća kako bi se zadovoljilo uvjete za nepovlaštenu nadređenu kategoriju dužničkih instrumenata, kao što je predviđeno u ovoj Direktivi.

(11) Kako bi se povećala pravna sigurnost za ulagatelje, države članice trebale bi svojim nacionalnim insolvencijskim pravom osigurati da redovni nadređeni dužnički instrumenti i ostale redovne neosigurane nadređene obveze koje nisu dužnički instrumenti imaju viši red prvenstva od nove „nepovlaštene” nadređene kategorije dužničkih instrumenata. Države članice trebale bi također osigurati da nova „nepovlaštena” nadređena kategorija dužničkih instrumenata ima viši red prvenstva od instrumenata regulatornoga kapitala i bilo kojih podređenih obveza koje nisu instrumenti dodatnog osnovnog kapitala i instrumenti dopunskog kapitala.

(12) Budući da se ciljevi ove Direktive, odnosno utvrđivanje usklađenih pravila o insolventnoj hijerarhiji neosiguranih dužničkih instrumenata za potrebe okvira Unije za oporavak i sanaciju, ne mogu dostatno ostvariti na razini država članica te da se zbog opsega djelovanja mogu bolje ostvariti na razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti, kako je utvrđeno člankom 5. Ugovora o Europskoj uniji. U skladu s načelom proporcionalnosti utvrđenim u tom članku, ova Direktiva ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tih ciljeva. Ovom Direktivom ne bi trebalo dovoditi u pitanje ostale opcije koje se pružaju standardom TLAC za usklađivanje sa zahtjevom za podređenost.

(13) Primjereno je da se izmjene Direktive 2014/59/EU predviđene ovom Direktivom primjenjuju na neosigurane tražbine koje proizlaze iz dužničkih instrumenata izdane na datum primjene ove Direktive ili nakon tog datuma. Međutim zbog pravne sigurnosti i što većeg smanjenja prijelaznih troškova države članice trebale bi osigurati da insolventna hijerarhija svih nepodmirenih neosiguranih tražbina koje proizlaze iz dužničkih instrumenata koje su institucije izdale prije tog datuma bude uređena pravom država članica donesenim 31. prosinca 2016. U mjeri u kojoj se određenim nacionalnim pravom donesenim 31. prosinca 2016. već mogao uzeti u obzir cilj da se institucijama omogući izdavanje podređenih obveza, dio neosiguranih tražbina koje proizlaze iz dužničkih instrumenata ili sve neosigurane tražbine koje proizlaze iz dužničkih instrumenata koje su izdane prije datuma primjene ove Direktive mogu biti jednako rangirani u insolventnu hijerarhiju kao „nepovlašteni” nadređeni dužnički instrumenti izdani u skladu s uvjetima iz ove Direktive. Osim toga države članice mogu nakon 31. prosinca 2016. i prije datuma stupanja na snagu ove Direktive prilagoditi nacionalno pravo kojim se uređuje rangiranje u redovnim postupcima u slučaju insolventnosti neosiguranih tražbina koje proizlaze iz dužničkih instrumenata izdanih nakon datuma početka primjene takvog prava kako bi se postigla usklađenost s uvjetima utvrđenima u ovoj Direktivi. U tom slučaju samo neosigurane tražbine koje proizlaze iz dužničkih instrumenata koji su izdani prije primjene tog novog nacionalnog prava i dalje bi se trebale uređivati pravom države članice donesenim 31. prosinca 2016.

(14) Ovom Direktivom ne bi trebalo spriječiti države članice da propišu da bi se ova Direktiva i dalje trebala primjenjivati ako subjekti izdavatelji više ne podliježu sanacijskom okviru Unije, posebno zbog prodaje njihove kreditne ili ulagateljske djelatnosti trećoj strani.

(15) Ovom Direktivom usklađuje se rangiranje u redovnom postupku u slučaju insolventnosti neosiguranih tražbina koje proizlaze iz dužničkih instrumenata, a ne obuhvaća se rangiranje u insolventnoj hijerarhiji depozita izvan postojećih odredaba Direktive 2014/59/EU. Stoga se ovom Direktivom ne dovodi u pitanje nacionalno pravo država članica kojim se uređuje redovni postupak u slučaju insolventnosti, kojim se obuhvaća insolventna hijerarhija depozita koja nije usklađena s Direktivom 2014/59/EU. Do *[datum – 3 godine nakon datuma stupanja na snagu ove Direktive]* Komisija bi trebala preispitati primjenu Direktive 2014/59/EU s obzirom na rangiranje depozita u insolventnoj hijerarhiji i posebno procijeniti potrebu za njezinim daljnjim izmjenama.

Članak 1.

Izmjene Direktive 2014/59/EU

1. U članku 2. stavku 1. točka 48. zamjenjuje se sljedećim:

„48. „dužnički instrumenti”:

- i. za potrebe članka 63. stavka 1. točaka (g) i (j) znači obveznice i ostale oblike prenosivog duga, instrumente koji stvaraju ili priznaju dug te instrumente koji daju pravo na stjecanje dužničkih instrumenata; i
- ii. za potrebe članka 108. znači obveznice i ostale oblike prenosivog duga, i instrumente koji stvaraju ili priznaju dug.”

2. Članak 108. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 108.

Rangiranje u insolventijskoj hijerarhiji

1. Države članice osiguravaju da u nacionalnom pravu kojim se uređuje redovni postupak u slučaju insolventnosti:
 - (a) sljedeći imaju isti red prvenstva, a koji je viši od reda prvenstva predviđenog za tražbine običnih neosiguranih vjerovnika:
 - i. onaj dio prihvatljivih depozita fizičkih osoba, mikropoduzeća te malih i srednjih poduzeća koji premašuje razinu pokrića predviđenu člankom 6. Direktive 2014/49/EU;
 - ii. depoziti fizičkih osoba, mikropoduzeća te malih i srednjih poduzeća koji bi bili prihvatljivi depoziti da nisu bili položeni preko podružnica, koje se nalaze izvan Unije, institucija s poslovnim nastanom u Uniji.
 - (b) sljedeći imaju isti red prvenstva, a koji je viši od reda prvenstva predviđenog u točki (a):
 - i. osigurani depoziti;
 - ii. sustavi osiguranja depozita s prijelazom prava i obveza osiguranih deponenata u slučaju insolventnosti.

2. Države članice osiguravaju da za subjekte iz članka 1. stavka 1. točaka (a), (b), (c) i (d) redovne neosigurane tražbine u nacionalnom pravu kojim se uređuje redovni postupak u slučaju insolventnosti imaju viši red prvenstva od neosiguranih tražbina koje proizlaze iz dužničkih instrumenata koji zadovoljavaju sljedeće uvjete:
 - (a) izvorni ugovorni rok dospijeca dužničkih instrumenata iznosi najmanje jednu godinu;
 - (b) nisu izvedenice i nemaju ugrađene izvedenice i
 - (c) odgovarajuća ugovorna dokumentacija i, prema potrebi, prospekt u vezi s izdavanjem izričito upućuju na niži red prvenstva na temelju ovog stavka.
3. Države članice osiguravaju da neosigurane tražbine koja proizlaze iz dužničkih instrumenata koji zadovoljavaju uvjete iz stavka 2. točaka (a), (b) i (c) imaju viši red prvenstva u nacionalnom pravu kojim se uređuje redovni postupak u slučaju insolventnosti od tražbina koje proizlaze iz članka 48. stavka 1. točaka od (a) do (d).
4. Ne dovodeći u pitanje stavke 5. i 6. države članice osiguravaju da se njihovo nacionalno pravo kojim se uređuje redovni postupak u slučaju insolventnosti doneseno 31. prosinca 2016. primjenjuje na rangiranje u redovnim postupcima u slučaju insolventnosti neosiguranih tražbina koje proizlaze iz dužničkih instrumenata koje su subjekti iz članka 1. stavka 1. točaka (a), (b), (c) i (d) izdali prije stupanja na snagu mjera kojima se u nacionalno pravo prenosi *[unijeti naslov ove Direktive]*.

5. Ako je država članica nakon 31. prosinca 2016. i prije datuma stupanja na snagu *[unijeti naslov ove Direktive]* donijela nacionalno pravo kojim se uređuje rangiranje u redovnim postupcima u slučaju insolventnosti neosiguranih tražbina koje proizlaze iz dužničkih instrumenata izdanih nakon datuma početka primjene tog nacionalnog prava stavak 4. ne odnosi se na tražbine koje proizlaze iz dužničkih instrumenata koji su izdani nakon stupanja na snagu tog nacionalnog prava ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:
- (a) nacionalnim pravom osigurava se da za subjekte iz članka 1. stavka 1. točaka (a), (b), (c) i (d) redovne neosigurane tražbine u redovnom postupku u slučaju insolventnosti imaju viši red prvenstva od neosiguranih tražbina koje proizlaze iz dužničkih instrumenata koji zadovoljavaju sljedeće uvjete:
 - i. izvorni ugovorni rok dospijeca dužničkih instrumenata iznosi najmanje jednu godinu;
 - ii. nisu izvedenice i nemaju ugrađene izvedenice i
 - iii. odgovarajuća ugovorna dokumentacija i, prema potrebi, prospekt u vezi s izdavanjem izričito upućuju na niži red prvenstva na temelju ovog stavka;
 - (b) nacionalnim pravom predviđa se da neosigurane tražbine koje proizlaze iz dužničkih instrumenata koji zadovoljavaju uvjete iz ovog stavka točke (a) u redovnom postupku u slučaju insolventnosti imaju viši red prvenstva od tražbina koje proizlaze iz članka 48. stavka 1. točaka od (a) do (d).

Na datum stupanja na snagu mjera kojima se u nacionalno pravo prenosi *[unijeti naslov ove Direktive]* neosigurane tražbine koje proizlaze iz dužničkih instrumenata iz točke (b) imaju isti red prvenstva kao i ona iz stavka 2. točaka (a), (b) i (c) i stavka 3.

6. Države članice koje su prije 31. prosinca 2016. donijele nacionalno pravo kojim se uređuje redovni postupak u slučaju insolventnosti prema kojem se neosigurane tražbine koje proizlaze iz dužničkih instrumenata koje su izdali subjekti iz članka 1. stavka 1. točaka (a), (b), (c) i (d) dijele u dva ili više različitih redova prvenstva ili ako se promijeni red prvenstva neosiguranih tražbina koje proizlaze iz dužničkih instrumenata u odnosu na sve ostale redovne neosigurane tražbine s istim redom prvenstva mogu odrediti da dužnički instrumenti s najnižim redom prvenstva između tih redovnih neosiguranih tražbina imaju isti red prvenstva kao i tražbine koje zadovoljavaju uvjete iz stavka 2. točaka (a), (b) i (c) i stavka 3.

Članak 2.

Prenošenje

1. Države članice stavljaju na snagu zakone i druge propise koji su potrebni radi usklađivanja s ovom Direktivom do *[18 mjeseci nakon datuma stupanja na snagu ove Direktive]*. One o tome odmah obavješćuju Komisiju.

Države članice primjenjuju te odredbe na datum njihovog stupanja na snagu u nacionalnom pravu do čega će doći najkasnije *[18 mjeseci od datuma stupanja na snagu ove Direktive]*.

2. Kada države članice donose mjere iz stavka 1., te mjere prilikom njihove službene objave sadržavaju uputu na ovu Direktivu ili se uz njih navodi takva uputa. Načine tog upućivanja određuju države članice.

- 2a. Stavak 2. ne primjenjuje se ako su nacionalne odredbe država članica koje su na snazi prije datuma stupanja na snagu ove Direktive u skladu s ovom Direktivom. U tom slučaju države članice o tome obavješćuju Komisiju.
3. Države članice Komisiji i Europskom nadzornom tijelu za bankarstvo dostavljaju tekst glavnih odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.

Članak 2.a

Preispitivanje

Do *[datum – 3 godine od datuma stupanja na snagu ove Direktive]*, Komisija preispituje primjenu članka 108. stavka 1. Direktive 2014/59/EU. Komisija posebno procjenjuje potrebu za daljnjim izmjenama s obzirom na rangiranje depozita u insolventijskoj hijerarhiji. Izvješće o tome Komisija podnosi Europskom parlamentu i Vijeću.

Članak 3.
Stupanje na snagu

Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 4.
Adresati

Ova je Direktiva upućena državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu

Za Europski parlament

Za Vijeće

Predsjednik

Predsjednik
